

مدیر کل موزه‌های کشور: ۹۰ درصد اشیای تاریخی توقیفی، اصل است

مدیر کل موزه‌های کشور از اصل بودن بیش از ۹۰ درصد اشیای توقیفی از فرودگاه امام خمینی خبر داد و گفت: بیشتر اشیاء حفاری‌های غیر مجاز در

خوزستان بدست آمده.

مرتضی ادیب‌زاده در گفت‌وگو با ایلنا با تأیید کشف سه هزار و ۶۸۰ شی عتیقه متعلق به دوره‌های مختلف توسط مأموران پلیس فرودگاه بین‌المللی امام خمینی (ره)، افزود: این اشیاء بسیار ماهرانه در داخل چمدان دو مسافر عازم یکی از کشورهای عربی جاسازی شده بودند.

به گفته وی، عمده اشیای این محموله سکه‌های تاریخی هستند که بخش زیادی از آن‌ها را سکه‌های دوره اسلامی و سکه‌های قرون اولیه اسلامی از اموی گرفته تا عباسی در بر می‌گیرد. تعدادی از اشیای پیش از اسلام متعلق به دوره عیلامی نیز در این آثار دیده می‌شود.

■ ■ ■

زلفی گل در جمع خبرنگاران: هنجارشکنی در دانشگاه‌ها

به صورت قانونی پیگیری می‌شود

وزیر علوم گفت: هنجارشکنی در دانشگاه‌ها به صورت قانونی پیگیری خواهد شد و اصلاحاتی انجام خواهیم داد.

محمدعلی زلفی گل در حاشیه نشست هیأت دولت درباره اتفاقات اخیر دانشگاه هنر گفت: جامعه را قانون باید اداره کرد و جامعه فرهیخته دانشگاهی در بحث رعایت قانون می‌بایست پیشواز و علمدار کشور بوده و تاکنون هم اینگونه بوده است.

وزیر علوم بیان کرد: دانشجویان مادر هنگام حضور مسئولان در دانشگاه تأکید آنها بر رعایت قانون اساسی و قانون برنامه‌های توسعه است و خود جامعه دانشگاهی هم قانون را رعایت خواهد کرد و این انتظار را از آنها را داریم.

■ ■ ■

مجید شاه حسینی

رئیس فرهنگستان هنر شد

طی حکمی از سوی رئیس جمهور، مجید شاه حسینی به سمت رئیس فرهنگستان هنر منصوب شد. به گزارش روابط عمومی

فرهنگستان هنر، مجید شاه حسینی متولد ۱۳۲۶ و دانش‌آموخته پزشکی عمومی از دانشگاه علوم پزشکی شهید بهشتی است. او پژوهشگر و مدرس در حوزه سینماست و دبیری دو دوره جشنواره فیلم فجر را در سال‌های ۱۳۸۶ و ۱۳۸۷ بر عهده داشته است و به مدت چند سال مدیر بنیاد سینمایی فارابی بود. شاه حسینی در تولید آثاری همچون فیلم ملک سلیمان و فیلم راه آبی ابریشم نقش داشته است. از دیگر آثار او می‌توان به برنامه علمی تاریخی دوران اشاره کرد که خود اجرای آن را به عهده داشت.

■ ■ ■

ترفند یک کشور آسیایی برای جذب گردشگر

مقام‌های کشور «بوتان» قصد دارند مالیات روزانه گردشگری را برای افرادی که بیش از چهار روز اقامت می‌کنند، کاهش دهند تا از

این طریق شمار بازدیدکنندگان را افزایش دهند. به گزارش ایسنا به نقل از سی‌ان‌ان، هنگامی که این کشور خوش منظره هیمالیایی مرزهای خود را در سپتامبر و پس از بیش از دو سال تعطیلی ناشی از همه‌گیر کرونا به روی گردشگران باز کرد، «هزینه توسعه پایدار» خود را از ۶۵ دلار می‌کشد که برای حدود سه دهه در یافت می‌کرد به ۲۰۰ دلار به ازای هر بازدیدکننده در هر شب. افزایش داد.

مقامات می‌گویند که این مالیات برای جذب گردشگران ثروتمند طراحی شده تا از تخریب محیط زیست اجتناب شود. این هزینه‌های دریافتی چشم‌انداز بکر این کشور را حفظ می‌کنند و رد پای کربنی بازدیدکنندگان را از بین می‌برند. مقام‌های بوتان همچنین کوهنوردی را ممنوع اعلام کرده‌اند.

اما بر اساس تصمیم جدیدی که از ماه جاری میلادی تا پایان ۲۰۲۴ به اجرا گذاشته خواهد شد، گردشگرانی که مالیات روزانه چهار روز را پرداخت کنند، می‌توانند چهار روز دیگر و بازدید کنندگانی که هزینه ۱۲ روز را پرداخت کنند می‌توانند یک ماه کامل بدون مالیات اقامت داشته باشند.

پارسیایی با یک نمایشنامه تالیفی به صحنه بازگشت

عبور اسفندیار از هفت خان حوادث با اندیشه‌های «ایران‌شهری»

که لحظات بداهه زیاد دارد و منطبق موقعیت است که شیوه بازی بازیگران را جهت می‌دهد. فی‌المثل در شبی که هادی عطایی در سالن حضور داشت، گاهی بازی سعید بر جعلی در نسبت با این حضور معنا می‌یافت و موجب خنده تماشاگران می‌شد. از یاد نبریم که این قبیل اجراها در مدت زمان کوتاهی تولید شده و به مخاطبان عرضه می‌شوند. اجراهایی که مانند محصولات فست‌فودی، بر عنصر ناپایداری و سرعت بنا شده و اغلب ماندگاری کمی دارند. به هر حال این هم شکلی از شیوه مادی تولید تئاتر است و مورد پسند عده‌ای از تماشاگران که چندان نگاه انتقادی به وضعیت انسان معاصر ندارند و دوست دارند هنگام حضور در سالن تئاتر، کمابیش سرگرم شده و از ته دل قهقهه‌بزنند.

اگر یک اجرا بر همین خصلت مصرف‌شوندگی تکیه کند و ادعاهای بزرگ در قبال انسان معاصر نداشته باشد به نسبت اجرای صادقانه‌ای است که می‌توان حد و اندازه‌اش را فهمید و با آن وارد گفتگو شد. با توجه به این پیش‌فرض است که می‌توان به قضاوت این اجرا نشست. در این اجرا بازیگران هر وقت آزاد هستند که با بداهه‌سازی فضای کمیکی را خلق کنند موفق عمل کرده و هر وقت در حال صدور مانیفست اخلاقی هستند به‌نظر شکست می‌خورد. این شکست را در انتهای نمایش هنگام وداع دو شخصیت می‌توان مشاهده کرد. جایی که روایت در دام توصیه‌های اخلاقی می‌افتد و طنز را کنار می‌گذارد.

نمایش دوم

روبینسون و کروزو

خوانش علیرضا کوشک جلالی از متن نمایشنامه‌ای که «تینادینترونا» و «جیاکومورو اوچیو» نوشته‌اند، مبتنی بر نوعی ساده‌سازی و همچنین ایرادیزه کردن مناسبات پیچیده انسانی است. دوسریاز دو کشور متخاصم در جزیره‌ای گرفتار شده و حال مجبور هستند با یکدیگر تعامل کنند تا شاید زنده بمانند و از این جزیره راهی به نسوی خانه بیایند. لحن کمیکی اجرا با حضور بازیگرانی چون «سعید بر جعلی» و «حسین رنگرز جدی» به اوج می‌رسد. در این میان سعید بر جعلی با لهجه‌ای که به کلام خود بخشنیده، لحظات ناب‌ی را خلق می‌کند که موجب قهقهه تماشاگران می‌شود. این لهجه که گویا مربوط است به شهر قم یا حوالی آن، نوعی فاصله‌گیری با فضایی است که نویسندگان غربی این نمایشنامه مد نظر داشته‌اند. اجرا از این بات، صمیمی و بدون تکلف عمل می‌کند و در خدمت هدفی است که نمایش برای خودش اتخاذ کرده که همان خنداندن تماشاگر باشد. نمایش روبینسون و کروزو در وادی طنز-لودگی، موفق است و لازم نمی‌بیند که چندان به لایه‌های عمیق تر شخصیت‌ها نفوذ کند. در مقام مقایسه این اجرا نسبت به نمایش «جنون محض» که علیرضا کوشک جلالی سال پیش در تماشاخانه‌ها اجرا کرد، ماندگاری کمتری دارد اما گاهی به همان اندازه مخاطبان خویش را بی‌تکلف می‌خنداند.

روبینسون و کروزو نمایشی است

باز تاب داده است. برای مثال بانیهال شومون که با مهارت ذاتی خویش، شخصیت گرسار را بازی می‌کند گویا همچنان تحت تأثیر حضورش در نمایش فرانکشتاین به کارگردانی ایمان افشاریان است. در دیگر صحنه‌ها هم ردپای زیباشناسی آثار مطرح غربی در بازنمایی اجتماعات اسطوره‌ای که در مسیر اسفندیار قرار گرفته‌اند قابل مشاهده است.

این اجرا محصول فراوانی منابع

است. بی‌آنکه کارگردان و گروه اجرایی

دل‌نگران هزینه‌های تولید باشند.

حاصل کار نمایشی است در خدمت سلیقه طبقات فرادست جامعه حسین پارسیایی مدت‌هاست که نشان داده کارگردان این طبقه اجتماعی است و تا حدودی هم توانسته رضایت آنان را فراهم کند. البته نمایش هفت‌خان اسفندیار به نسبت بینوایان و الیور توپست، رنگ و بوی وطنی‌تری دارد و بازیگران چهره کمتری. اما به لحاظ هزینه‌های تولید چندان ارزان‌تر از آن دو نمایش نیست و همچنان دور از دسترس عامه مردم.

نگرانی چندانی نداشته باشد و هر آنچه که مورد نیازش بوده را بر صحنه زیبای تالار وحدت، مطالبه کند. سازه‌های بزرگی چون کشتی چوبی و حضور هیولایی با چشمان سرخ، قسمت کوچکی است از این صحنه پردازی‌های دست و دل‌بازانه. در این وفور امکانات سخت‌افزاری، اجرا بیش از آنکه بر کلام استوار باشد، مدام مشغول ساختن تصاویر و چشم‌اندازهای عظیم است. تماشاگران در اغلب صحنه‌ها با موجودات انسانی روبرو می‌شوند بیرون آمده از دل

«بینوایان» و «الیور توپست» با انبوه بازیگران شناخته‌شده، بر صحنه آمد و قیمت بلیت تئاتر را به‌شکل بی‌سابقه‌ای جابه‌جا کرد. پارسیایی در مقام کارگردان، این بار با یک نمایشنامه تالیفی به صحنه بازگشته تاراهی را ادامه دهد که گویا ساعزم و اراده خود او آغاز شده است. با آنکه قیمت بلیت اغلب نمایش‌های صحنه‌ای به بالای صد هزار تومان رسیده، اما همچنان می‌توان نمایش حسین پارسیایی را یک محصول لوکس و لاکچری فرض گرفت خارج از دسترس مردمان عادی علاقه‌مند تماشای تئاتر. نمایش «هفت‌خان اسفندیار» یک تئاتر بورژوازی است که مخاطبان خویش را از طریق قیمت بلیت، دست‌چین کرده تا گفتار مبتنی بر ملی‌گرایی ایران‌شهری‌اش را با تصاویر زیبا و جذاب به جامعه ارائه کند. به هر حال وضعیت ژئوپلیتیک ایران از منظر تاریخی و واقعیت اینجا و اکنون خاورمیانه‌ای ما، همیشه دشوار بوده و در معرض هجوم بیگانان و بدخواهان. بنابراین رویکرد سیاسی اجرا در بازنمایی شخصیت اسفندیار که شجاعانه به جنگ دشمنان می‌رود در انتها با عبور از هفت‌خان، همچون «سی‌مرغ»، بال‌گشوده و ایران زمین را از بدخواهی دشمنانی چون ارجاسب رهایی می‌بخشد، نشان از اهمیت وفاق ملی و همبستگی آحاد مردم ایران در این زمانه دارد.

همکاری با موسسه سازمان هنری رسانه‌ای اوج، به حسین پارسیایی یاری رسانده که در زمینه طراحی صحنه و استفاده از بازیگران چهره،

پرده نقره‌ای

«مصلحت»؛ قهرمان می‌سازد!

مهدی نور محمدزاده

«مصلحت» فیلم خوش ساخت و جذابی است که مخاطب را به خوبی در تعلیق خود گرفتار و تا پایان داستان همراهی مخاطب را حفظ می‌کند. جذابیت فیلم علاوه بر جنبه‌های تکنیکی و سینمایی، به رهون دلالت‌های تاریخی دوران انقلاب و نیز رانت و فساد برخی آقا‌زاده‌ها در روزگار امروز است که هم‌ذات‌پنداری مخاطب با شخصیت‌ها و درک حضوری روایت فیلم را آن نموده است. علاوه بر این، دو گانه همیشه چالشی «حقیقت یا مصلحت» کفه مضمونی فیلم را سنگین‌تر کرده است. این دو گانه اخلاقی و سیاسی در تاریخ تشیع دلالت‌های کلامی هم دارد، چیستی و چرایی تقیه، دروغ مصلحتی و حتی بیعت و خدمت حاکمان جور، همواره محل چالش و اختلاف‌نظر عالمان شیعی بوده و به همین دلیل انقلاب اسلامی نیز حسب هویت شیعی خود، بارها چالش‌هایی

بعد این مقدمه و تأکید بر پیچیدگی ذاتی مفهوم مصلحت، به نظر می‌رسد قرائت فیلم حسین دارایی از مصلحت، بسیار تقلیل یافته و ساده‌انگارانه است. مصلحت در این فیلم در حد حفظ موقعیت یک جناح سیاسی و آبروی افراد شاخص تقلیل یافته و پیچیدگی ذاتی مصلحت و دشواری انتخاب در داستان فیلم به درستی تصویر نشده است. در دو گانه فیلم مصلحت، مخاطب قاطعانه و بدون تنش درونی در طرف‌باز پرس قرار می‌گیرد و طرف مقابل را محکوم می‌کند، چون دو گانه اصلی فیلم، «حق و باطل» است نه «حق و مصلحت»!

فیلم مصلحت وقتی جذاب‌تر می‌شد که با ترسیم درست موقعیت مصلحت، به حریم داستان‌های مدرن و خاکستری وارد می‌شد، و الا روایت سیاه و سفید در شخصیت‌های انقلاب حسن چندانی ندارد. مخصوصاً اینکه با دقت نویسنده فیلمنامه، یکی دو شخصیت دقیقاً در مرز مصلحت‌اندیشی واقعی و هویت خاکستری قرار گرفته‌اند و در فعل و قول خود دنبال منافع اقتصادی و سیاسی فردی نیستند. حیف که پرداخت داستانی ضعیف این شخصیت‌ها را اکرم‌رنگ و در نهایت آنها را در دو گانه غالب حق و باطل، مستحیل کرده است.

نکته پایانی نیش و کنایه‌های سیاسی فیلم است. شخصیت اصلی فیلم با لحن هشدارآمیز خود، پرده‌پوشی و عدم شفافیت را عامل خلق موقعیت‌های مصلحت‌اندیشی معرفی می‌کند. قاعده سیاست همین است، در فضای مه‌آلود و بدون نظارت عمومی، مصالح حکمرانی می‌کنند و حاکمیت قانون به حاشیه می‌رود. در چنین جامعه‌ای، تنها قهرمانان اخلاق مدار منجی مظلومان هستند. تا قهرمان ظهور نکند، قانون هم نمی‌تواند به تنهایی ضامن حفظ حقوق مظلومان باشد!

فارغ از تحلیل‌های فرامتنی بیان شده، مصلحت فیلمی ساده و البته تماشایی است. تنها سؤال مهم برای من، چرایی توقیف و اکران آن بعد از دو سال تأخیر است. شاید رفع توقیف فیلم نشانه‌ای از غلبه مصلحت‌اندیشان باشد، همانند موضوع عربستان و برجام! شاید هم خط و نشان تدریجی که با اکران و مصادره به مطلوب فیلم، اصل مصلحت و اصحاب آن را هدف گرفته‌اند! شاید هم فضولی به نماینده و همچنان «مصلحت نیست که از پرده برون افتد راز»!